

KÄRNFRUKT, m. 3. Frukt med kärna.

KÄRNFULL, a. 2. 1) Som har full, fast kärna. *K-t trä, virke. K-a ax.* — 2) (fig.) Full af kraft och anda. *Ett k-t tal. — Kärnfullhet*, f. 3.

KÄRNHUS, n. 3. De inre delarne i en kärnfrukt, eller der kärnorna äro fästade. *K-et i ett äple.*

KÄRNIS, m. 2. Fullkomligt klar och ren is. **KÄRNKÄRL**, m. 2. (fam.) Utmärkt karl i ett eller annat afseende, synnerligast i fråga om red-bar karakter och duglighet.

KÄRNŁAF, m. 2. pl. — *lafvar*. Ett lafslägte. Pyrenula.

KÄRNLINE, f. 3. Den linie, som ifrån medelpunkten af botten i ett gevär går midt igenom kullet, samt vidare tänkes fortsatt i rak riktning. Medellinien i loppet af en skjutmaskin.

KÄRNŁADA, f. 4. Tvådelt metallisk form, hvaruti den sferiska kärnan af bomber och granater bildas.

KÄRNŁÖS, a. 2. Utan kärna. Sägdes både i egentlig och figurlig mening. — *Kärnlöshet*, f. 3.

KÄRNŁÖTA, f. 4. Röta i kärnan af ett träd.

KÄRNŁKOTT, n. 3. (artil.) Distansen, som en kula löper, då kanonen står horisontelt, innan kulan gräsar, d. v. s. rörer den horisontella planen, hvarpå lavetten står.

KÄRNŁPRÄK, n. 3. (i bibeln) Hufvudsakligen afgörande, viktigt och bevisande språk.

KÄRNŁSTAM, m. 2. pl. — *stammar*. (trädg.) Af kärna uppdragen stam.

KÄRNŁSTÄL, n. sing. Rent stål, fritt ifrån alla jernågor.

KÄRNŁTRUPPER, m. 3. pl. Valda, utmärkt förträffliga trupper.

KÄRNŁVED, m. sing. Den äldsta, hårdaste och tillika mera färgade, inre delen af veden i ett träd. — *Motsats: Hvitved.*

KÄRNŁMÄL, n. 3. Stämning eller börjad rättgång, med afseende på den part, som kärar.

KÄRR, n. 3. Myr eller mosse, som sjunkit till botten, så att vattnet står deröfver. — *Ss. K-aktig, -botten, -gyttja, -trakt.*

KÄRRÄ, f. 4. 1) Ett slags körredskap med två hjul, skalmar, samt med eller utan stol och fjädrar. Har flera sammansättningar, såsom: Fjäder-, Bond-, Ponton-, Ammunitions-, Skottkärra, m. fl. — 2) Ett lass på ett sådant körredskap. *En k. ved, kol.* — 3) (boktr.) Den rörliga delen af en tryckpress. — *Ss. Kärrhjul, -lass.*

KÄRRŁBŁSSÄ, f. 4. Det gamla namnet på fältkanoner.

KÄRRŁFYLLA, f. 4. (pop.) De stora höstregnen, som fylla kärren med vatten.

KÄRRŁHÄST, m. 2. Häst, förspänd en kärra.

KÄRRŁHŁ, n. sing. HŁ, som bergas ifrån kärrängar.

KÄRRŁHŁK, m. 2. Ett slags hŁk, som vistas i kärrtrakter. *RŁdbrun K.*, 21 till 22 tum lång, näbbhud och ben gula, Łgonringen rŁdgul. Falco rufus. *K. med halskrage*, hanen ofvan blŁgrå, honan brun; vistas i mildare länders skogar. Falco cyaneus.

KÄRRŁJORD, f. sing. Gyttejord ifrån kärr.

KÄRRŁKÄFLE, m. sing. En art Kaflegräs, som växer i kärr och diken. Alopecurus geniculatus.

KÄRRŁLATYR, --yr, m. sing. En art GŁgals-ärter, på kärrängar. Lathyrus palustris.

KÄRRŁLEGA, f. 4. Afgift för begagnandet af en kärra vid skjuts.

KÄRRŁLŁJA, f. 4. Örtslägtet Narthecium.

KÄRRŁLJUNG, m. sing. Ett slags Ljung. Erica Tetralix.

KÄRRŁMARK, f. 3. Mark, uppfyllt med kärr eller af kärraktigt beskaffenhet.

KÄRRŁMES, m. 2. Se *Entila*.

KÄRRŁPUSS, m. 2. Litet kärr.

KÄRRŁKÄFTE, n. sing. En art Fråken i kärr. Equisetum palustre.

KÄRRŁKŁDPÄDDA, f. 4. Ett slags skŁldpadda, 6 till 10 tum lång, allmän i södra och Łstra Europas kärr. Emys lutaria.

KÄRRŁNÄPPA, f. 4. En art Snäppa. 3¼ tum lång, med gulgrŁna ben. Totanus Glareola.

KÄRRŁSÄLTING, m. 2. (bot.) En art Sältling, som växer i kärr. Triglochin palustre.

KÄRRŁTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. En tistelart med hög stjerk och rŁda blommor, i kärr. Carduus palustris.

KÄRRŁVALL, m. 2. Kärraktigt ängsvall.

KÄRRŁKÄRE, m. 3. Äkare, som kör med kärra.

KÄRRŁÄNG, f. 2. Äng med kärrmark.

KÄRVÄNLIG, a. 2. (fam.) Vänlig, kÄrlig. *K. helsning. — KÄrvÄnlig*, adv.

KÄRŁSKELIG, a. 2. HŁgt älskad. Brukas isynn. i konungabref, påbud, o. s. v. *Väre k-e undersåter. Vår k-e broder.*

KÄSSLA, v. n. 1. Se *Kättla*.

KÄTTARE, m. 3. (t. *Ketzer*) 1) En, som afviker ifrån den af kyrkan allmänt antagna läran. — 2) Sägdes äfven om dem, som skilja sig ifrån allmänt antagna föreställningar. *K. i politik. — Ss. K-fŁrfŁljelse.*

An m. Ordet tros härleda sig ifrån en religions-sekt, *Gozarer* eller *Katharer*, som med sina från kyrkans lära afvikande meningar trodde sig ensamme vara i besittning af sanningen.

KÄTTELHATT, m. 2. Ett slags fordom bruklig stormhatt.

KÄTTERRI, n. 3. Kätterska läror, meningar.

KÄTTERRSK, a. 2. Afvikande från den allmänt antagna läran. *K-a meningar, läror. — Kätterskt*, adv.

KÄTTJA, f. sing. (af *Kåt*) Starkt begär till könsdriftens tillfredsställande.

KÄTTJAS, v. d. 4. Vara kättjefull; reta sig till kättja.

KÄTTJEFULL, a. 2. Som har häftig åtrå efter könsdriftens tillfredsställande.

KÄTTŁA, v. n. 4. (af *Katt*) FŁda ungar. Sägdes om kattor.

KÄX, n. 3. I. Se *TarmkÄx*.

KÄX, n. sing. II. Se *KÄxande*.

KÄXA, v. n. 4. (fam.; frequentativ af *Kifva*) I trätosam ton ständigt påminna om något. — *Syn. KÄlta, Sägga.*

KÄXANDE, n. 4. (fam.) Ständigt upprepande af något, i trätosam ton.

KŁ (k hårdt), m. 3. (fr. *Queue*, svans, stjert) 1) BiljardkÄpp. — 2) Personer, som uppställt sig i rad, den ene efter den andre, för att, hvar i sin ordning, utan trängsel kunna gå förbi och beskåda någonting eller komma fram till ett biljettkontor, o. s. v.

KŁK, n. 3. (af *Koka*) SÄrskilt för matlagning inrättadt rum. — *Ss. KŁksbetjening, -sbord, -sfŁrklŁde, -shandduk, -shytla, -skŁrl, -ssaker, -sskÄp.*

KŁKEMÄSTARE, m. 3. (bibl.) FŁreståndare för ett kŁk.

KŁKSA, tjŁckska, f. 4. Sammandr. af *KŁkspiga*.